

Politiken 30 oktober 2025:

KRONIK AF ADAM HOLM, PH.D. I HISTORIE, VÆRT HOS PODIMO

Den stadig mere aggressive fokus på zionisme, forrykker grænserne for, hvad der kan siges om jøder. Ingen vil bestride retten til at kritisere Israels militære fremfærd i Gaza, men 80 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, står vi med et dansk venstrefløjsparti som i antiracismens navn puster til hadets gløder.

Synet af Frie Grønnes plakater er stærkt oprørende

KRONIKEN 30. oktober 2025, 15.33

Dette er en Kronik. Kroniken er udtryk for skribentens holdning. Du kan indsende Kronik-forslag [her](#).

Advarsel! Hvis du mener at zionisme er roden til denne verdens dårligdomme og udgør en fare for vores hovedstad, så læs ikke videre. Du risikerer at blive eksponeret for modsigelser.

Synet af Frie Grønnes plakater til kommunalvalget med ordlyden 'Befri København fra Zionismen' er stærkt oprørende for både følelser og forstand mener Adam Holm. Foto: Jens Dresling

Synet af Frie Grønnes plakater til kommunalvalget med ordlyden 'Befri København fra Zionismen' er stærkt oprørende for både følelser og forstand.

80 år efter afslutningen af en krig, som i Europa udsprang af en perverteret forestilling om, at udrydte bestemte befolkningsgrupper, er 'det jødiske' igen i fokus, denne gang maskeret som 'zionisme'.

Frie Grønnes hjerteløse slogan er da også faldet adskillige for brystet og har kastet en politianmeldelse af sig. Egentlig burde man lade de fortrædelige ord falde til jorden som guldne efterårsblade og afskrive det som en populistisk provokation.

Havde det blot været så simpelt. Ulykkeligvis er Frie Grønnes budskab en del af en større tendens både her til lands, hvor et [drengefodboldhold fra en københavnsk bydel med mange muslimske familier nægter at spille en kamp mod en anden klub](#), fordi dens formand er ansat på Israels ambassade, og i det nære udland, hvor den [jødiske filmfestival i Malmø blev pillet af plakaten](#) af frygt for ophidsede reaktioner.

I det store udland er tendensen til at sidestille jødiske personer og institutioner med Israels militære ageren heller ikke til at tage fejl af. I Washington blev et [yngre israelsk kærestepar i slutningen af maj skudt og dræbt](#) foran holocaust-museet, og i [Boulder i Colorado blev en gruppe ældre jøder angrebet en uge senere med en hjemmelavet flammekaster](#). En person døde og flere blev hårdt såret. I begge tilfælde råbte gerningsmændene »Free Palestine!«.

I en aktuel [undersøgelse](#) foretaget af Institut for Menneskerettigheder svarer 39 procent ud af 465 danskere med jødisk baggrund, at de har oplevet eksempler på antijødiske tilråb, chikane eller vold, og 83 procent svarer, at de har ændret adfærd i det offentlige rum for ikke at tiltrække sig negativ opmærksomhed i form af synlige tegn på et jødisk tilhørsforhold.

For et år siden fremkom [EUs Agentur for Grundlæggende Rettigheder med en rapport om antisemitisme](#) baseret på en undersøgelse i tolv

lande, som utvetydigt slår fast at et flertal af europæere med jødisk baggrund og identitet oplever jævnlige eksempler på hadefulde ytringer og handlinger, der retter sig mod deres identitet.

Som det fremgår af rapporten, er en væsentlig forklaring på miseren den øgede fokus på krigen i Mellemøsten. Det er selvsagt ingen sensationel nyhed.

Konflikten mellem Israel og Hamas har i årtier også været et europæisk anliggende. Når bomberne falder over Gaza som israelsk respons på et palæstinensisk angreb, eller omvendt, kan man bide spids på, at det er et spørgsmål om tid, før jøder kommer i skudlinjen.

Gå ind på de sociale medier og man vil kunne læse et antal åbenlyst Israel-fjendtlige kommentarer. Nogle gange forsøgsvis sminket som kritik af 'zionismen', andre gange som utilsløret jødehad.

Ethvert oplyst menneske ved, at det er legitimt at kritisere den israelske regerings politik. Det gør også mange israelske statsborgere, mest opsigtsvækkende landets tidligere premierminister, Ehud Olmert, som i stærke vendinger har **fordømt** sin afløser Benyamin Netanyahus skånselsløse kurs i Gaza. Også mange europæiske jøder giver deres besyv med i denne diskussion.

Der er rigeligt med sprængfarlige spørgsmål at tage fat på, men alt for ofte begynder diskussionen med, at man som jøde straks udråbes til 'zionist' som åbenbart er blevet et synonym for folkemorder, kolonialist og racist. Det viser sig ved demonstrationer, i debatfora og ved tilråb på gaden.

Det aggressive tonefald, som desværre længe har stået på, også før oktober 2023, er blevet vekslet til dødelig vold, som vi så ved angrebene på Krudttønden og Synagogen 14. og 15. februar 2015.

Det var en skelsættende handling. Før var der ikke posteret bevæbnede soldater foran synagogen. Det er tilfældet i dag. Og man slipper ikke ind i det jødiske menighedshus uden at gennemgå en

sikkerhedsprocedure, som vil få enhver lufthavnschef til at nikke anerkendende.

På Carolineskolen og ved det jødiske plejehjem er der også skærpede regler for sikkerhed og politipatruljer. Og for at afdøde jøder ikke skal vide sig sikre i efterlivet, er der flere eksempler på groft hærværk mod mosaiske gravsteder rundt omkring i landet.

Det er i dette klima af uro og nervøsitet at Frie Grønnes valgplakat skal begribes. Partiets politiske talsmand, Sikkander Siddique, må formodes at have gjort sig grundige betragtninger over 'zionismen' – bestemt ental i hans udlægning – som København skal befries fra, men han er dog ikke videre meddelsom om de finere detaljer.

Hvor optræder den? Hvem er dens repræsentanter? Hvad har de gjort ved byens liv? Hvem har de forulempet? Er Borgerrepræsentationen i Københavns Rådhus domineret af en prozionistisk linje? Har zionisterne hindret de af byens erhvervsdrivende som måtte have eksempelvis palæstinensisk baggrund, i at udøve deres virke? Og er der mon zionister, som truer den ugentlige propalæstinensiske march gennem København?

Hovedstaden er tilsyneladende plaget af en særligt ondartet ideologi, der som en anden Midgårdsorm har lagt sig truende om byen. I lighed med myten om Sankt Jørgen, hin brave sværddrager, vil Siddique komme de nødstedte borgere til undsætning.

Hvordan København skal befries fra dette udyr, zionismen, siger plakaten intet om, og Siddique bedyrer for øvrigt, at der udelukkende er tale om kritik af en bestemt ideologi, hverken af personer eller religion.

Jo tak, men når partier på den nationale højrefløj retter deres brod mod 'islam' og 'islamisme' er Siddique hurtig til at påpege at denne entydigt negative fokus på en bestemt ideologi (islamismen) og religion (islam) trænger ned i det mentale grundvand og ender med at forurene vores medmenneskelighed. I sidste ende går det ud over helt

almindelige muslimer, som hverken har jihad eller sharia i tankerne, men udelukkende ønsker sig et fredeligt liv.

Siddique, som selv har muslimsk baggrund, burde om nogen kunne forstå denne simple mekanisme. I januar 2022 oplevede han at blive overfuset af en mand, der iført en T-shirt med påskriften 'Fuck islam' på aggressiv vis opfordrede ham til at »pakke dit lort og skride hjem«.

Den pågældende mand, som repræsenterer et yderligtgående parti ved navn Danske Patrioter, vil gerne befri Danmark, ikke bare København, for islam.

Tænk sig at Siddique nu mimer dette ubehagelige tankesæt og vender det til sin egen politik. At bruge tragedien i Gaza til at lange ud efter 'en ideologi', som for øvrigt optræder i flere udgaver, herunder en markant venstreorienteret, i sin kamp for en taburet på Rådhuset, er uforfalsket populisme. Og hovedrystende historieløst.

Siddique – hans skamløse udenomssnak til trods – ved udmærket, at denne ideologi, som bygger på et ønske om et sikkert hjemland for verdens forfulgte jøder, har tilslutning blandt dele af den jødiske befolkning herhjemme. Siddique, som efter eget udsagn vil bekæmpe racisme imod muslimer, demonstrerer sit kyniske sindelag ved at sparke bagud mod en endnu mindre minoritet.

Regnestykket må være enkelt i henhold til denne logik: Israel er en zionistisk stat, jøder i diasporaen må længes efter en jødisk nationalstat; ergo zionister alle til hobe. Det er altså dem, København skal befries fra.

Som den svenske historiker Henrik Bachner har vist i sin afdækning af efterkrigstidens antisemitisme i Sverige i bogen 'Återkomsten' (2000), er det tydeligt hvordan gamle fordomme om jøder har fået fornyet liv i kølvandet på Seksdageskrigen i 1967 og den israelske invasion af Libanon i 1982. Nu kan man også føje Gaza 2023 til listen.

Den jødiske stats mere militæriske optræden frisatte en latent antisemitisme, der var til stede i både kristne og nymarxistiske kredse. En væsentlig del af den marxistiske antizionisme var – og er – båret af sympati for den palæstinensiske befrielseskamp.

Men, som Henrik Bachner overbevisende skriver i sin bog, var en række af de argumenter, der understøttede denne holdning, samtidig tydeligt præget af ældre antisemitisk tankegods. Forfatteren Jan Myrdal, der i en lang årrække var en af den intellektuelle venstrefløjs mest ihærdige antizionister, så sin kamp mod »jødisk nationalisme”, zionisme, som et led i opgøret mod den “internationale monopolkapitalisme«.

Et yderligere bevis på det jødiske pengebegær fandt Myrdal i den bluselløse form, hvormed Israel »berigede sig ved at presse Tyskland for adskillige milliarder i skadesersatninger«.

I klassekampsanalysen kunne Israel passes ind som en vigtig brik i den amerikanske neokolonialistiske kontrol med verden, eller for at citere en anden forfatter, Jan Guillou, som »et af de vigtigste instrumenter for USA-imperialismens undertrykkelse af det arabiske folk«.

I forlængelse af dette tolkningsmønster lå, at zionisme var beslægtet med fascisme. Der måtte være tale om kollektiv skizofreni, blev det hævdet, når jøder i løbet af få årtier kunne rejse sig fra slagtebænken og selv blive slagtere. Jøderne blev gjort til spejlbilleder af deres bødler, hvilket viste sig i et væld af både svenske og internationale bladtegninger.

Sidestillingen af hagekorset og Davidsstjernen blev udbredt, også uden for det yderste venstre, og under Libanonkrigen i 1982 blev ministerpræsident Begin afbildet som leder af en SS-kommando. 'Nazionisterne' fra 'Nazisrael' udfører et nyt holocaust, hed det.

Den nymarxistiske bevægelse i Sverige, som propaganderede antizionistiske synspunkter, var ikke synderlig talstærk, men det var samtidig, bl.a. i kraft af notabiliteter som Myrdal og Guillou, en

gruppe, som havde en anden gennemslagskraft i medierne end den radikale højrefløj.

Den antizionistiske venstrefløj bidrog til at forlene antijødiske tanker med en vis respektabilitet og samtidig udvide rammerne for, hvad der kunne siges i det offentlige rum.

Det er den skole, som Siddique er rundet af. Og nej, de er 'selvfølgelig' ikke antisemitter. Når noget er ondt og grimt hører det til på højrefløjen. Og når noget er en kamp for et undertrykt folks frihed, kan det ikke være andet end ædelt retsind.

Men man skal som bekendt knuse nogle æg for at få sin omelet. 'Zionismen' er æggene, men hvad Siddique behændigt glemmer, eller udmærket ved, men tier om, er, at der findes virkelige mennesker af kød og blod, som risikerer at blive ofre for budskabet på valgplakaten.

I stedet for at skabe mere splittelse burde Frie Grønne tale forsoning og sameksistens. Men så kan de ikke lune sig ved tidens blussende bål. Nu puster de i stedet til gløderne. Det næste bliver, at faklerne tændes.

ADAM HOLM, PH.D. I HISTORIE, VÆRT HOS PODIMO